

Sygn. akt VII P 37/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2017r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2017r. w Warszawie

sprawy A. A.

przeciwko (...) z siedzibą w S.

o wynagrodzenie

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki A. A. na rzecz pozwanej (...) z siedzibą w S. kwotę 5.434 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 sierpnia 2016 roku A. A. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) z siedzibą w S. kwoty 105.590,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że do 30 grudnia 2014 roku była zatrudniona przez pozwaną na stanowisku głównej księgowej. Następnie od dnia 1 stycznia 2015 roku została zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Od stycznia 2015 roku pozwana spółka zlecała jej prace związane bezpośrednio z zakładem mieszczącym się w Polsce, które polegały na przetworzeniu, opracowaniu, naniesieniu do systemu finansowo-księgowego i zaksięgowaniu danych za okres 12 miesięcy, tj. od stycznia 2014 roku do grudnia 2014 roku. W wyniku pracy powódki pozwana spółka pozyskała pełne dane księgowe za ww. okres, ale za wykonaną pracę, mimo wezwania do dobrowolnej zapłaty, nie wypłaciła wynagrodzenia. W związku z powyższym, zdaniem powódki, za odtworzenie, uzupełnienie i doksiegowanie korekt w księgach rachunkowych należy jej się wynagrodzenie w wysokości stanowiącej równowartość wynagrodzenia za 12 miesięcy według poniższego wyliczenia:

- za okres od stycznia 2014 roku do października 2014 roku – 87.550,00 zł (10 x 8.755,00 zł);
- za okres od listopada 2014 roku do grudnia 2014 roku – 18.040,00 zł (2 x 9.020,00 zł) (pozew z dnia 31 sierpnia 2016 roku, k. 2 – 4 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 10 października 2016r. A. A. doprecyzowała, że wynagrodzenia, którego domaga się w pozwie, dotyczy prac, które były realizowane w roku 2015 na podstawie umowy o pracę zawartej w sposób dorozumiany (pismo procesowe powódki z dnia 10 października 2016r., k. 204 – 206 a.s.).

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 maja 2017 roku (...) z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana, nie kwestionując zatrudnienia powódki w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku, wskazała, iż za okres zatrudnienia zostało powódce wypłacone wynagrodzenie zasadnicze zgodnie z postanowieniami umowy o pracę oraz przepisami prawa pracy. Od dnia 1 stycznia 2015 roku powódkę zatrudniała już spółka (...). Pozwana jest powiązana kapitałowo z wymienioną spółką. Jednocześnie zdaniem pozwanej, powódka niezasadnie w pozwie wskazała, że nawiązanie przez nią stosunku pracy z (...) sp. z o.o. nastąpiło na podstawie jednostronnej decyzji zarządu (...). Nawiązanie przez powódkę stosunku pracy z ww. spółką zostało dokonane na podstawie zgodnych oświadczeń woli obu stron, tj. powódki oraz (...) sp. z o.o. Od dnia 1 stycznia 2015 roku do obowiązków powódki należało m.in. wykonywanie zadań z zakresu księgowości związanych z działalnością (...) sp. z o.o., a także opracowywanie spraw związanych z dystrybucją w kontakcie z pracownikami pozwanej oraz instytucjami zewnętrznymi i pod nadzorem M. B. (również pracownika (...) sp. z o.o., a w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku pracownika pozwanej). Pozwana wskazała, iż powódka była zatrudniona przez spółkę (...) do dnia 31 sierpnia 2016 roku i zgodnie z porozumieniem o rozwiązaniu stosunku pracy wypłacono jej jednorazową rekompensatę w wysokości 10.000 zł brutto. Pozwana zakwestionowała twierdzenia powódki dotyczące dorozumianego zawarcia umowy o pracę z (...), ponieważ od 1 stycznia 2015 roku powódka była zatrudniona wyłącznie w spółce (...). Pozwana zaznaczyła, że wszelkie prace księgowe w 2015 roku mające związek z (...) powódka wykonywała na polecenie swojego pracodawcy (...) Sp. z o.o. Zdaniem pozwanej, współpraca pomiędzy pracownikiem polskiej i zagranicznej spółki, które należą do tej samej grupy kapitałowej oraz wykonywanie przez pracownika polskiego czynności dotyczących spółki zagranicznej na polecenie swojego pracodawcy nie stanowi podstawy do uznania, że polskiego pracownika łączy z zagraniczną spółką stosunek pracy. Pozwana podkreśliła również, iż powódka w okresie zatrudnienia w (...) w 2014 roku, akceptowała, iż część wykonywanych przez nią zadań związana jest z (...) Sp. z o.o.

Dodatkowo strona pozwana podniosła, że powódka w 2015 i 2016 roku otrzymywała od pracodawcy (...) Sp. z o.o., poza wynagrodzeniem zasadniczym, dodatkowe wynagrodzenie, które było wypłacane właśnie z uwagi na wykonywanie zleconych czynności księgowych dotyczących także (...).

Reasumując pozwana wskazała, iż powódka w okresie od 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2014 roku była zatrudniona przez pozwaną i za ten okres otrzymała wynagrodzenie. Natomiast w okresie do 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku łączył ją stosunek pracy z (...) Sp. z o.o. i z tego tytułu również otrzymała wynagrodzenie. Poza wynagrodzeniem zasadniczym objęło ono również wynagrodzenie dodatkowe tytułem udziału powódki w prowadzeniu księgowości (...), o czym została poinformowana (odpowiedź na pozew z dnia 15 maja 2017 roku, k. 284 – 289 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. A. w dniu 30 grudnia 2013 roku zawarła z pozwaną (...) z siedzibą w S. umowę o pracę na czas nieokreślony. Powódka została zatrudniona na stanowisku głównej księgowej w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w wysokości 8.755,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 30 grudnia 2013 roku, k. 23 – 27 a.s.). Do obowiązków powódki w trakcie zatrudnienia u ww. pracodawcy należało: prowadzenie spraw związanych z procesem finansowo-księgowym; wykonywanie wszystkich zadań z zakresu księgowości związanych z działalnością (...) Sp. z o.o. oraz przedstawicielstwa (...) w Polsce, które są wymagane przez polskie przepisy fiskalne (w szczególności obowiązków rejestracyjnych, sprawozdawczych i podatkowych); opracowywanie spraw związanych z dystrybucją we współpracy z innymi pracownikami (...) oraz instytucjami zewnętrznymi i pod nadzorem M. B., kierownictwa eksportu; jak

również kierownictwa (...) w Niemczech, a także opracowywanie zamówień i prowadzenie korespondencji (zakres obowiązków, załącznik nr 1 do umowy o pracę, k. 30 – 31 a.s.).

Wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia powódki w (...) wypłacone zostało:

- za styczeń 2014 roku przelewem w dniu 28 stycznia 2014 roku – 1.725,68 euro;
- za luty 2014 roku przelewem w dniu 25 lutego 2014 roku – 13.182,66 zł;
- za marzec 2014 roku przelewem w dniu 27 marca 2014 roku – 9.442,42 zł;
- za kwiecień 2014 roku przelewem w dniu 25 kwietnia 2014 roku – 6.874,77 zł;
- za maj 2014 roku przelewem w dniu 27 maja 2014 roku – 7.011,44 zł;
- za czerwiec 2014 roku przelewem w dniu 26 czerwca 2014 roku – 10.247,77 zł;
- za lipiec 2014 roku przelewem w dniu 28 lipca 2014 roku – 6.874,77 zł;
- za sierpień 2014 roku przelewem w dniu 27 sierpnia 2014 roku - 6.874,77 zł;
- za wrzesień 2014 roku przelewem w dniu 26 września 2014 roku - 6.874,77 zł;
- za październik 2014 roku przelewem w dniu 28 października 2014 roku – 7.082,86 zł;
- za listopad 2014 roku przelewem w dniu 26 listopada 2014 roku - 7.082,86 zł;
- za grudzień 2014 roku przelewem w dniu 19 grudnia 2014 roku – 9.497,39 zł (potwierdzenia przelewu, k. 366 a.s., historia rachunku za okres od 1 stycznia 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku, k. 369 – 371 a.s.).

W dniu 30 grudnia 2014 roku powódka zawarła porozumienie w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę z (...). Zgodnie z zawartym porozumieniem strony postanowiły rozwiązać z dniem 31 grudnia 2014 roku umowę o pracę zawartą w dniu 30 grudnia 2012 roku na czas nieokreślony (porozumienie w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę z dnia 30 grudnia 2014 roku, k. 290 – 291 a.s.).

W dniu 30 grudnia 2014 roku powódka zawarła umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2015r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Powódka została zatrudniona na stanowisku głównej księgowej, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem w wysokości 9.020,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 30 grudnia 2014 roku, k. 9 – 13 a.s.). Do obowiązków powódki w trakcie zatrudnienia w ww. spółce należało: prowadzenie spraw związanych z procesem finansowo-księgowym; wykonywanie wszystkich zadań z zakresu księgowości związanych z działalnością (...) Sp. z o.o., które są wymagane przez polskie przepisy fiskalne (w szczególności obowiązków rejestracyjnych, sprawozdawczych i podatkowych); opracowywanie spraw związanych z dystrybucją w kontakcie z pracownikami (...) oraz instytucjami zewnętrznymi i pod nadzorem M. B., a także przyjmowanie i przekazywanie zamówień oraz prowadzenie korespondencji. Powódka swoją pracę wykonywała w biurze zlokalizowanym w W. w godzinach od 8:00 do 16:00. Bezpośrednim przełożonym powódki był W. S. oraz A. L. H.. Powódka wykonując swoje obowiązki kontaktowała się za pomocą poczty e-mail z przełożonymi oraz pracownikami m.in. spółki (...). Wykonywała prace księgowe na rzecz wskazanej spółki. Część z nich realizowała w godzinach pracy dla (...) Sp. z o.o., a część w domu (zakres obowiązków, załącznik nr 1 do umowy o pracę, k. 7 - 8 a.s., zeznania powódki, k. 499 – 502 a.s., korespondencja e-mail, k. 41 – 194 a.s.).

Wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia powódki w (...) Sp. z o.o. wypłacone zostało jej:

- za styczeń 2015 roku przelewem w dniu 28 stycznia 2015 roku – 7.244,60 zł;

- za luty 2015 roku przelewem w dniu 25 lutego 2015 roku – 6.351,86 zł;
- za marzec 2015 roku przelewem w dniu 26 marca 2015 roku – 9.44,42 zł;
- za kwiecień 2015 roku przelewem w dniu 28 kwietnia 2015 roku – 6.351,86 zł;
- za maj 2015 roku przelewem w dniu 27 maja 2015 roku – 6.351,86 zł;
- za czerwiec 2015 roku przelewem w dniu 26 czerwca 2015 roku – 6.351,86 zł;
- za lipiec 2015 roku przelewem w dniu 29 lipca 2015 roku – 6.351,86 zł;
- za sierpień 2015 roku przelewem w dniu 27 sierpnia 2015 roku - 6.294,99 zł;
- za wrzesień 2015 roku przelewem w dniu 28 września 2014 roku - 6.351,86 zł;
- za październik 2015 roku przelewem w dniu 28 października 2015 roku – 6.539,87 zł;
- za listopad 2015 roku przelewem w dniu 26 listopada 2015 roku – 6.539,87 zł;
- za grudzień 2015 roku przelewem w dniu 18 grudnia 2014 roku – 7.977,68 zł;
- za styczeń 2016 roku przelewem w dniu 27 stycznia 2016 roku – 6.539,87 zł;
- za luty 2016 roku przelewem w dniu 26 lutego 2016 roku – 6.539,87 zł;
- za marzec 2016 roku przelewem w dniu 29 marca 2016 roku – 13.644,61 zł;
- za kwiecień 2016 roku przelewem w dniu 26 kwietnia 2016 roku – 6.539,87 zł;
- za maj 2016 roku przelewem w dniu 27 maja 2016 roku – 7.450,37 zł;
- za czerwiec 2016 roku przelewem w dniu 28 czerwca 2016 roku – 6.454,21 zł;
- za lipiec 2016 roku przelewem w dniu 27 lipca 2016 roku – 6.367,54 zł;
- za sierpień 2016 roku przelewem w dniu 29 sierpnia 2016 roku – 14.739,87 zł (historia rachunku za okres od 1 stycznia 2015 roku do 31 października 2016 roku, k. 375 – 378 a.s.).

Poza wynagrodzeniem zasadniczym powódka otrzymywała premie m.in. za prawidłowe wykonywanie zleconych przez pracodawcę czynności księgowych dotyczących pozwanej (...). Za rok 2014 powódka otrzymała premię w wysokości 2.500 euro brutto, która została jej wypłacona wraz z wynagrodzeniem za miesiąc marzec 2015 roku (e-mail z dnia 20 marca 2015 roku, k. 298 a.s.). Za terminowe zakończenie prac związanych z księgowością i zamknięciem roku 2015 powódce została przyznana premia w wysokości 10.000 zł brutto, której wypłata nastąpiła wraz z wynagrodzeniem za marzec 2016 roku (e-mail z dnia 21 kwietnia 2015 roku, k. 301 a.s., e-mail z dnia 14 marca 2016 roku, k. 304 a.s.).

Powódka rozwiązała umowę o pracę z dnia 30 grudnia 2014 roku zawartą z (...) sp. z o.o. na mocy porozumienia stron z dniem 31 sierpnia 2016 roku. Zgodnie z porozumieniem z dnia 13 maja 2016 roku zobowiązała się do wykorzystania urlopu w wymiarze 0,5 dnia roboczego w dniu 31 sierpnia 2016 roku. Ponadto strony porozumienia ustaliły, że powódka do dnia 31 sierpnia 2016 roku otrzyma jednorazową rekompensatę w związku z rozwiązaniem umowy o pracę w wysokości 10.000 zł brutto. Rekompensata została uzależniona od prawidłowego przekazania pełnej dokumentacji księgowej i ostatecznie została wypłacona powódce wraz z wynagrodzeniem za miesiąc sierpień 2016 roku, w dniu 29 sierpnia 2016 roku (porozumienie dotyczące rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony, k. 17 – 19 a.s., historia rachunku za okres od 1 stycznia 2015 roku do 31 października 2016 roku, k. 375 – 378 a.s.).

(...) Sp. z o.o. i (...) są powiązane kapitałowo. (...) sp. z o.o. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Jedynym jej współnikiem jest pozwana (...) posiadająca 4.000 udziałów o łącznej wartości 200.000 zł. Organem uprawnionym do reprezentacji spółki jest zarząd, w skład którego wchodzi A. H. (przełożony powódki). Prokurentem spółki (...) jest W. S. (przełożony powódki). Zatrudnienie powódki od dnia 1 stycznia 2015 roku w (...) sp. z o.o. miało na celu uniknięcie podwójnego opodatkowania (aktualny odpis z rejestru przedsiębiorców KRS, k. 461 – 472 a.s., zeznania powódki, k. 499 – 502 a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów oraz częściowo na podstawie zeznań powódki.

Jako wiarygodne zostały ocenione złożone przez strony dokumenty, w tym korespondencja e-mail, których strony procesu nie kwestionowały. Okoliczności z tych dokumentów wynikające, a więc stosunki pracy łączące powódkę z (...) i z (...) Sp. z o.o., czas ich trwania, warunki pracy i płacy powódki, kwoty wynagrodzeń wypłaconych przez ww. spółki powódce oraz kontakty powódki z pracownikami (...) w roku 2015 i realizacja pewnych prac księgowych dla tej spółki, nie były sporne, a więc tym samym dokumenty, które te niesporne okoliczności potwierdziły, należało ocenić jako zasługujące na wiarę.

Sąd nie dał wiary powódce w zakresie, w jakim jej zeznania odnosiły się do faktu świadczenia pracy w roku 2015, w pełnym wymiarze czasu pracy, równoległe na rzecz dwóch pracodawców – (...) Sp. z o.o. i (...). Jako gołosłowne i niepotwierdzone innymi dowodami Sąd ocenił twierdzenia powódki jakoby w trakcie zatrudnienia w spółce (...), w pełnym wymiarze czasu pracy świadczyła pracę również na rzecz pozwanej i by następowało to w warunkach wskazujących na istnienie stosunku pracy. Taka ocena wynika z tego, że w toku procesu strona powodowa nie przedstawiła żadnego wiarygodnego dowodu, który potwierdziłby, że w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku taki fakt miał miejsce. Wbrew twierdzeniom powódki dołączona do pozwu i pism procesowych korespondencja e-mail wskazuje jedynie na fakt kontaktowania się powódki z pracownikami (...) oraz na wykonywanie pewnych prac księgowych dla tej spółki – czego zresztą strona pozwana nie kwestionowała - ale nie potwierdza, by doszło do nawiązania między stronami umowy o pracę w sposób wyraźny czy dorozumiany, by istotnie taka umowa o pracę była realizowana, by powódka pod kierownictwem (...) realizowała w pełnym wymiarze czasu pracy, stale, w sposób ciągły obowiązki pracownicze.

Zdaniem Sądu, jako niewiarygodne zostały ocenione również zeznania powódki w części, w jakiej powódka wskazywała na charakter premii wypłacanej przez (...) Sp. z o.o. W tym zakresie powódka odwoływała się do ustaleń z ww. pracodawcą przed zawarciem umowy o pracę oraz wskazywała na inne w porównaniu z ustaleniami brzmienie zapisów umowy. Sąd jednak w tej części nie dał wiary zeznaniom powódki, ponieważ nie zostały potwierdzone. Żaden ze zgromadzonych dowodów nie potwierdza tego na co powódka wskazywała odnośnie ww. kwestii, a nawet, z uwagi na literalne brzmienie umowy o pracę, można przyjąć, że powódka niezgodnie ze stanem rzeczywistym, opierając się na subiektywnym rozumieniu zapisów umowy, prezentowała kwestie dotyczące premii. W tej części jej zeznań Sąd nie czynił podstawą dokonanych ustaleń faktycznych.

W pozostałym zakresie, tam gdzie zeznania powódki pozostawały zgodne z dokumentami oraz twierdzeniami pozwanej (jak choćby w kwestii wykonywania pewnych prac księgowych na rzecz strony pozwanej w roku 2015) Sąd dał wiarę zeznaniom A. A..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo A. A. jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Tytułem wstępu należy wskazać, że powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 105.590,00 zł tytułem wynagrodzenia, wskazując jednocześnie, iż w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku, mimo zatrudnienia w (...) Sp. z o.o., świadczyła pracę również na rzecz (...), także w oparciu o stosunek pracy nawiązany na podstawie umowy o pracę zawartej w sposób dorozumiany. Roszczenie ustalenia stosunku pracy nie zostało jednak

przez powódkę sformułowane w pozwie. Ponadto, po tym kiedy w odpowiedzi na pozew pracodawca zanegował istnienie stosunku pracy, który łączyłyby strony w okresie oznaczonym przez powódkę, powódka mimo tego nie zmodyfikowała (nie rozszerzyła) powództwa, wobec czego proces toczył się przez cały czas jedynie w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za pracę. Kwestia istnienia między stronami stosunku pracy w roku 2015 musiała jednak podlegać ustaleniu przesłankowo, co powodowało powstanie istotnego zagadnienia dotyczącego składu sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego (art. 47 § 2 k.p.c.) w sposób enumeratywny przewidują okoliczności wymuszające rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji w składzie jednego sędziego i dwóch ławników. W tym katalogu nie figuruje sprawa o zasądzenie wynagrodzenia za pracę. Podobny pogląd w tej kwestii wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 listopada 2016 roku (III PZP 10/16), w którym wskazał, że w sprawie, w której powód żąda zapłaty wynagrodzenia za pracę i nie dochodzi równocześnie ustalenia istnienia stosunku pracy, sąd pierwszej instancji rozpoznaje sprawę w składzie jednego sędziego (art. 47 § 1 k.p.c.).

Przechodząc do meritum sprawy, Sąd zważył, że bezspornie pozwana zatrudniała powódkę w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 30 grudnia 2014 roku i za ten okres powódce zostało wypłacone wynagrodzenie. Zarówno pozwana, jak i powódka powyższej okoliczności nie kwestionowały. Sporne natomiast było, czy powódka będąc zatrudniona w spółce (...) (powiązanej kapitałowo z pozwaną) w pełnym wymiarze czasu, jednocześnie w tym samym okresie świadczyła pracę za dochodzonym wynagrodzeniem pracą na rzecz pozwanej.

Art. 22 § 1 kodeksu pracy (Dz.U. z 2016r., poz. 1666 t.j., dalej: k.p.) wskazuje, że przez nawiązanie stosunku pracy należy rozumieć sytuację, w której pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnianie we wskazanych wyżej warunkach jest zawsze zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy (art. 22 § 1¹ k.p.). Dodatkowo zgodnie z art. 22 § 1² k.p. nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych w art. 22 § 1 k.p. Regulacja z art. 22 § 1 i § 1¹ k.p. nie oznacza jednak prawnego domniemania stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017r., II PK 15/16). W myśl art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. pracownik wskazujący na istnienie stosunku pracy, ma obowiązek zgłosić dowody na okoliczności uzasadniające zgłoszone roszczenie. Inaczej mówiąc, ma obowiązek (art. 6 k.c.) wykazania przesłanek określających cechy charakterystyczne tego stosunku prawnego (art. 22 § 1 k.p.), łączącego go ze stroną pozwaną. Nie jest wystarczające w takiej sytuacji samo przekonanie o słuszności dochodzonych praw (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 maja 2016 roku, sygn. akt III APa 16/15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2017r., I PK 72/16). Sąd nie ma ani obowiązku, ani też możliwości wyřeczania stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków w sytuacji, gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96 i z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98).

Pozwana w toku postępowania nie kwestionowała faktu, iż powódka w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 30 grudnia 2014 roku świadczyła na jej rzecz pracę na podstawie umowy o pracę, a następnie w czasie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku, w ramach powierzonych jej obowiązków wykonywała pewne zadania na rzecz pozwanej. Powódka z kolei wskazywała, że w 2015r. pomiędzy nią a pozwaną istniał stosunek pracy i na tej podstawie oczekiwała wypłaty.

Zdaniem Sądu, wskazane okoliczności powoływane przez A. A. nie zostały udowodnione. Powódka nie wykazała, aby między nią a pozwaną doszło do jakichkolwiek ustaleń odnoszących się do roku 2015, a dotyczących świadczenia pracy w warunkach, jakie określa wspomniany art. 22 k.p. Twierdzeń powódki w tym zakresie, na które powoływała się podczas przesłuchania, nie potwierdziła przedstawiona korespondencja e-mail. Z jej treści trudno wywnioskować, aby istotnie pozwana spółka uzgadniała z powódką zatrudnienie jej, a co za tym idzie wypłacenie wynagrodzenia w żądanej wysokości. Ponadto, powołana korespondencja – choć potwierdza kontakty powódki z (...) – to w części pochodzi

z roku 2014, w części zaś z roku 2016, więc w pewnym tylko zakresie odnosi się do okresu spornego. Dodatkowo, zawiera ona wymianę informacji między powódką a osobami pracującymi u pozwanej, która ma charakter wyrwykowy i nie zawsze wiadomo, czego w istocie dotyczy. Na podstawie tylko tej korespondencji i zeznań powódki trudno dokonać ustaleń w zakresie istnienia relacji pracowniczej między powódką a pozwaną w roku 2015. Relację tę musi charakteryzować dobrowolność pracy, osobiste jej świadczenie w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006r., I PK 110/06, M.P.Pr 2007/1/43).

A. A. twierdząc, że łączył ją z pozwaną stosunek pracy w 2015r., nie przedstawiła dowodów, które potwierdziłyby taką cechą jak świadczenie pracy w sposób ciągły. Odnośnie tej cechy wskazać należy, że oznacza ona, iż relacja łącząca strony nie polegała tylko na jednorazowym wykonaniu określonej czynności lub na wykonaniu zespołu czynności składających się na określony rezultat. W przypadku stosunku pracy chodzi bowiem o stałe wykonywanie ściśle określonych czynności w pewnych odstępach czasu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1999 roku, I PKN 451/99). Zeznania powódki tej okoliczności nie potwierdzają, choćby dlatego, że powódka nie była w stanie określić, w jakich godzinach świadczyła pracę dla pozwanej w 2015. Jej twierdzenia w tej części miały charakter uogólniony i w zasadzie sprowadzały się do jednego tylko twierdzenia, że ta praca trwała kilkanaście lub kilkadziesiąt godzin tygodniowo. Dodatkowo, nawet we wskazanej części, Sąd zeznaniom powódki nie dał wiary, ponieważ w zestawieniu z e-mailami z roku 2015 oraz brakiem innych dowodów, trudno ustalić, jaki był faktyczny wymiar czasowy prac, które realizowała powódka, a także czy prace te miały charakter powtarzalny czy jednorazowy. Z tej samej przyczyny nie można było ustalić, czy istotnie pełny wymiar czasu pracy, o jakim powódka wspominała, wskazując na pracę dla pozwanej w 2015r., był rzeczywisty, czy też nie. E-maile, które pochodzą z roku 2015, mogą potwierdzać czynności powódki, ale tylko w jakimś nieokreślonym bliżej, niewielkim wymiarze czasowym. Na ich podstawie trudno ustalić, że powódka zajmowała się sprawami księgowymi pozwanej spółki tak, jakby była pracownikiem.

Kolejną istotną w sprawie kwestią jest brak dowodów potwierdzających podporządkowanie pracownicze powódki. Wprawdzie powódka zeznając oznaczyła osoby, które miały być jej przełożonymi w roku 2015 w (...), ale nie ma żadnych dowodów, że tak faktycznie było, że podane przez powódkę osoby sprawowały nadzór nad jej pracą i że miał on taką formę, jaka właściwa jest dla relacji pracownik - pracodawca. W szczególności z korespondencji mailowej wskazane okoliczności nie wynikają, jeśli chodzi zaś o osobowe środki dowodowe, to takich powódka nie zgłosiła.

Podsumowując, Sąd po dokonaniu przesłankowo ustaleń i rozważań w zakresie stosunku pracy łączącego powódkę i (...) w roku 2015, ocenił, że taki stosunek we wskazanym okresie nie istniał. Wobec tego zasądzenie wynagrodzenia, które byłoby powódce należne za pracę na podstawie stosunku pracy, było bezzasadne.

Z uwagi na zgodne twierdzenia stron dotyczące wykonywania przez A. A. na rzecz pozwanej w roku 2015 pewnych prac księgowych (materiał dowodowy nie wykazuje w jakim to było dokładnie zakresie), Sąd – mimo braku stosunku pracy – badał, czy powódka z uwagi na inny rodzaj umowy nie powinna otrzymać wynagrodzenia od pozwanej za czynności, jakie realizowała w roku 2015. Stanowisko w tym zakresie było jednak negatywne. Dokonując rozważań w tej kwestii Sąd zwrócił uwagę na istotny fakt, a mianowicie, że pozwana i (...) Sp. z o.o. są kapitałowo powiązane i w podpisanym przez powódkę zakresie obowiązków dotyczącym zatrudnienia w spółce (...) wymienione zostało „opracowywanie spraw związanych z dystrybucją w kontakcie z pracownikami (...)”. Ten zakres obowiązków dotyczył ściśle zatrudnienia powódki w oparciu o umowę o pracę zawartą w dniu 30 grudnia 2014 roku z(...). Tym samym powódka będąc zatrudnianą w spółce (...) miała świadomość, iż wykonywanie pewnych obowiązków będzie wymagało współpracy, w tym m.in. wymiany informacji finansowych drogą mailową, z pozwaną spółką.

Pozwana w toku postępowania zwracała uwagę na istnienie wspomnianego powiązania kapitałowego pomiędzy (...) sp. z o.o. oraz (...) i jego bezpośredni wpływ na specyfikę pracy powódki, która wymagała kontaktu z osobami reprezentującymi pozwaną spółkę w trakcie zatrudnienia u polskiego pracodawcy. W tym kontekście słuszne było stanowisko strony pozwanej odwołujące się do stanowiska wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku (II PK 170/11). Sąd Najwyższy wskazał w nim, że pracodawcą pracownika jest tylko jeden podmiot określony w art. 3 k.p. Świadczenie pracodawcy, w tym wynagrodzenia za pracę w stosunku pracy nie może być zatem uznane za

świadczenie podzielne w rozumieniu art. 380 § 2 k.c., gdyż w zatrudnieniu pracowniczym po stronie zatrudniającego nie występuje wielość pracodawców jako dłużników. W innym wyroku z dnia 14 kwietnia 2009 roku (III PK 61/08) Sąd Najwyższy wskazał na niemożliwość przyjęcia, że ta sama praca (faktycznie wykonywana) jest jednocześnie, w tym samym czasie świadczona na rzecz innego podmiotu w ramach równoległego stosunku pracy. Co więcej, w orzeczeniu z dnia 10 lutego 2012 roku (II PK 147/11) zostało podniesione, że w ramach stosunku pracy pracodawca może powierzyć pracownikowi wykonywanie czynności określonych w umowie o pracę na rzecz innego podmiotu, co nie oznacza, że wskutek tego pracownik staje się pracownikiem owego podmiotu i że od niego należy mu się wynagrodzenie za pracę; wykonywanie pracy w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę, znajdującym się w zakładzie pracy innego podmiotu i pod jego kierownictwem, nie powoduje nawiązania stosunku pracy z tym podmiotem. Cytowane orzecznictwo Sądu Najwyższego ma znaczenie z punktu widzenia stanowiska powódki, która wskazywała, że miała dwóch pracodawców i jeden z nich (tj. pozwana spółka) nie wypłacił jej wynagrodzenia za sporny okres. Zdaniem Sądu, ze zgromadzonego materiału dowodowego jasno wynika, że przelożonymi powódki w spornym okresie były osoby związane zarówno ze spółką (...), jak i z (...). Powyższe potwierdza odpis aktualny KRS, w którym osoby wymienione przez powódkę w zeznaniach jako jej przelożeni z ramienia (...), sprawują w (...) Sp. z o.o. funkcje członka zarządu i prokurenta. Powódka nie wskazała innych przelożonych sprawujących nadzór nad wykonywaną przez nią pracą, którą miała wykonywać wyłącznie na rzecz pozwanej w ramach osobnego stosunku zatrudnienia.

Powołane okoliczności wskazują, że powódka będąc zatrudnioną w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku w (...) Sp. z o.o., w ramach tego stosunku pracy wykonywała pewne obowiązki na rzecz pozwanej. To oznacza, że w spornym okresie powódki nie łączył z pozwaną dodatkowy stosunek pracy, a powierzone obowiązki związane ze spółką (...) wykonywała wyłącznie w ramach zatrudnienia w (...). Co więcej, za udział w prowadzeniu księgowości (...) zakład w Polsce A. A. otrzymała premię z tytułu realizacji celu, co nastąpiło w roku 2016. W mailu z 21 kwietnia 2015 roku (k. 301), a potem w mailu z dnia 14 marca 2016r. (k. 304) premia została wskazana jako świadczenie należne za rok 2015.

Reasumując, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powódki i pozwanej w roku 2015 nie łączył stosunek pracy ani inna umowa, z której wynikałby obowiązek wypłaty wynagrodzenia. Prace związane z prowadzeniem księgowości (...) zakład w Polsce były przez powódkę realizowane w ramach stosunku pracy w (...) Sp. z o.o., za co powódka została wynagrodzona wynagrodzeniem zasadniczym oraz wspomnianą premią przez tę spółkę. Z tego powodu powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Wskazany przepis ustanawia zasadę, że koszty ponosi strona przegrywająca proces, a taką w rozpatrywanej sprawie była A. A.. Strona pozwana, która była reprezentowana przez radcę prawnego i proces wygrała, wносиła o zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Sąd ustalił ich wysokość na podstawie oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) w wersji obowiązującej w dacie wpływu pozwu do Sądu. Wartość przedmiotu sporu w sprawie mieści się w przedziale od 50.000 zł do 200.000 zł, a zatem stawka podstawowa kosztów to 7.200 zł (stan prawny obowiązujący do 26 października 2016r.). Jednak w sprawach z zakresu prawa pracy dotyczących wynagrodzenia należy przyjąć 75% stawki podstawowej. W związku z tym kwota podlegająca zasądzeniu od A. A. na rzecz pozwanej to 5.400 zł (7.200 zł x 75%) plus 34 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej uiszczonej przez pozwaną.

Jeśli chodzi natomiast o wydatki, a wśród nich należności wypłacone tłumaczowi tymczasowo ze Skarbu Państwa, to Sąd w tym zakresie zastosował art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. 2016r., poz. 623). Stanowi on, że w toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113, z tym że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

W przedmiotowej sprawie, zgodnie z zasadą wynikającą z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, to powódka, która przegrała proces, musiałaby ponieść wydatki, które poniósł tymczasowo Skarb Państwa. Może to jednak nastąpić tylko w wypadkach wyjątkowych, a taki wypadek nie wystąpił w przedmiotowej sprawie.

ZARZĄDZENIE

(...)